

PĂRINTELE EFREM FILOTHEITUL

1927 - 2019

DRAGOSTEA

Este cea mai frumoasă floare din grădina virtuților care alcătuiesc discernământul. Este cea mai intensă culoare din curcubeul cerului evanghelic. Cel mai prețuit mărgăritar din cununa credinței. Este cheia care deschide toate ușile purtării omenești. Doctoria care tămăduiește toate bolile sufletului și ale trupului. Oglinda cu miile de reflexii ale lui Dumnezeu. Zâmbetul bucurios al primăverii. Cea mai melodioasă notă a vieții. Imnul evanghelic și îngeresc al raiului. Un sfânt spunea: "Doamne, fă-mă să ajut, iar nu să fiu ajutat! Fă-mă să iubesc, iar nu să fiu iubit! Fă-mă să înțeleg, iar nu să mă înțeleagă!"

Dragostea, așa cum ne-a învățat despre ea Domnul, nu cea prost înțeleasă și fabricată de oameni,

este o expresie a jertfei. Este ca o mireasmă duhovnicească. Este al inimii rod și ofrandă a dispoziției.

Dragostea nu înseamnă ceea ce oferi, ci cum oferi. Dragostea nu înseamnă să întinzi mâna și cu asta s-a terminat povestea. Ci însemnătate are să oferi inima. Dacă știi să te împarți pe tine însuși, atunci știi să iubești. "Dumnezeu iubește pe cel care dă cu voie bună" (2 Cor. 9, 7) spune Sfântul Apostol Pavel către Corinteni. Dumnezeu iubește pe cel milostiv, care dă cu voie bună și chip bucurios, dar și cu voință liberă.

Părintele Efrem Filotheitul: "Iubirea trebuie să fie puternică față de frați, sinceră, lipsită de viclenie. Ea se arată doar din faptul că-i răbdăm, că-i ajutăm pe frați, că le arătăm milă. Dacă avem iubire față de Dumnezeu, am împlinit toată legea. Domnul a grăit: orice dăruieți celui mai neînsemnat dintre oameni, Mie îmi dăruieți."

Sursa: corortodox.blogspot.com

PROGRAMUL LITURGIC

Duminică

10 iulie

08:00

Utrenia și Sfânta Liturghie

Ap. Romani 6, 18-23; Ev. Matei 8, 5-13; glas 3, voscr. 4

→ **Duminica a 4-a după Rusalii (Vindecarea slugii sutașului)**

→ Sfinții 45 de Mucenici din Nicopolea Armeniei

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

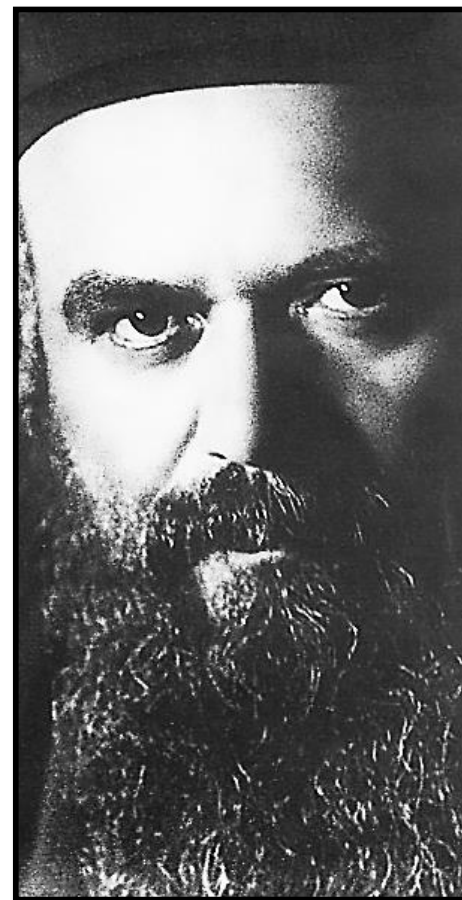

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Cel mândru nu are nevoie de diavol ca să-l lupte, pentru că el însuși a devenit diavol și propriul lui vrăjmaș.” – Sfântul Ioan Sinaitul (Scărarul)

Nr. 444 / 3 iulie 2022

SFÂNTUL
NICOLAE VELIMIROVICI

1880 – 1956

NECUNOAȘTEREA, GRIJILE VIEȚII ȘI DEZNĂDEJDEA

Necunoașterea, grija și deznădejdea stau ca un bici întreit deasupra capului oricui îl uită și-l leapădă pe Dumnezeu, Ziditorul său. Căci cu cât adună mai multe cunoștințe mărunte, cu atât simte că știe mai puțin; cu cât grămădește mai multă bogăție, cu atât se simte mai sărac; cu cât caută mai multă fericire, cu atât se cufundă mai adânc în întunericul deznădejdi.

Știți, oare, cine sunt cei mai mari neștiutori? Sunt oamenii care nu-l cunosc pe Dumnezeu, nici puterea lui Dumnezeu. Aceasta a mărturisit-o însuși Domnul Iisus, când a spus saducheilor, ispititorii Săi: Vă rătăciți, neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. (Mat. 22:29) Iar saducheii erau evrei atotștiutori, dar fără credință în Dumnezeu și înviere. Le știau pe toate, numai de Dumnezeu și de

puterea lui Dumnezeu nu știau. Iar cunoașterea lui Dumnezeu este ca o sare ce sarează toată cunoașterea, îi dă gust și o ferește de reaua întrebuintare. Saducheii vremurilor noastre sunt europenii iudaizați, botezați cândva în numele Domnului Iisus Hristos, dar care și-au disprețuit botezul și s-au rușinat de numele lui Iisus. De aceea, toată cunoașterea lor e mai rea decât neștiința țaranului, căci e lipsită de gust și întrebuintată spre rău. În zadar se laudă cu cunoașterea lor lumească, în zadar au luat cunoștințele fizice mărunte drept măsură a vredniciei și măririi omului. Iar ce este înălțat la oameni, urâciune este înaintea lui Dumnezeu, (Lc. 16:15) a spus însuși Domnul Dumnezeu.

Al doilea rău care apasă asupra oamenilor vremii noastre sunt grijile.

Griji, griji și numai griji. Priviți la oameni, și de-ndată vă va fi limpede de unde vin atâtea griji. Oamenii cu credință au griji mici, însă cei fără credință au griji mari; căci oamenii care simt prezența lui Dumnezeu în viața lor au nădejde în Dumnezeu, se roagă lui Dumnezeu și trec toate greutățile și grijile lor Celui Atotputenic. Aruncă spre Domnul grija ta, și el te va hrăni, (Ps. 54:25) spune psalmistul.

Dar Domnul Mântuitorul nostru a vrut să-i slobozească pe cei ce urmează Lui mai ales de grijile de prisos. De aceea i-a și învățat: Nu

vă grijiți cu sufletul vostru ce veți mânca și ce veți bea, nici cu trupul vostru ce veți îmbrăca. (...) Priviți la pasările cerului, că nici seamănă, nici seceră, nici adună în jitnițe, și Tatăl vostru cel ceresc hrănește pre dânsele. (...) Socotiți crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici torc; (...) că știe Tatăl vostru cel ceresc că trebuință aveți de acestea toate; ci căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui, și toate acestea se vor adăuga vouă. (Mat. 6:25-33)

Priviți, frații mei, și vedeți: singurii oameni care se bucură cu adevărat de viață sunt cei ce au primit această poruncă a lui Hristos și trăiesc potrivit ei.

Însă acei oameni care se căznesc să facă toate lucrurile, să-și asigure toate mijloacele, să ajungă pe toate căile, să-și împlinească toate planurile lor și să-și împlinească toate dorințele fără ajutorul lui Dumnezeu sunt roși de griji.

Zidesc, dar o mână nevăzută năruie. Adună, dar un vânt nevăzut risipește. Aleargă, dar un făcător de minuni le lungește tot mai mult drumul și înlătură țința și țelul lor.

Din această pricină se consumă cei fără credință; îmbătrânesc înainte de vreme, slăbesc, obosesc, își pierd nervii, își tocesc inima, își istovesc mintea, își slăbesc voia. Dacă-i întrebați de ce sunt așa, veți primi un răspuns cu totul

contemporan: „De la griji, grijile m-au distrus!” Și cum altfel, când sărmanul om s-a împovărat pe sine cu grijile lui Dumnezeu? Dar grijile lui Dumnezeu nu pot fi luate fără puterea lui Dumnezeu, nici lucrările lui Dumnezeu nu pot fi făcute fără înțelepciunea lui Dumnezeu. Grijile uriașului nu sunt pentru pitic, nici cele ale lui Dumnezeu pentru om.

Al treilea rău care apasă asupra oamenilor vremii noastre este deznădejdea.

Omenirea fără bucurie este omenirea albă de astăzi, care a lepădat prietenia cu Hristos și a găsit alți prieteni. Deznădejde la cei mai învățați și cei mai bogați. Deznădejde la femei, deznădejde chiar și la copii. Iar pecetea deznădejdii este sinuciderea. De unde atâta deznădejde și atâția deznădăjduiți în veacul nostru? De la goliciunea minții și de la pustiirea inimii. Mintea nu mai cugetă la Dumnezeu și inima nu-l mai iubește pe Dumnezeu. De aici. Întreaga lume nu poate umple mintea omenească; numai Dumnezeu poate aceasta. Fără Dumnezeu, mintea e întotdeauna goală, iar toată cunoașterea care intră în ea cade în gol, ca niște pietre aruncate în prăpastie. Iubirea întregii lumi nu poate umple inima omului, căci inima simte nestatornicia iubirii lumești, care e când în creștere, când în descreștere, când seacă.

Frații mei, și mintea și inima noastră sunt afierosite lui

Dumnezeu, și numai Dumnezeu le poate aduce împlinire, cu plinătatea Sa, cu plinătatea înțelepciunii bucuroase și cu plinătatea iubirii credincioase.

Fără Dumnezeu, totul este necunoaștere, numai necunoaștere.

Fără Dumnezeu, totul e grijă, numai grijă.

Fără Dumnezeu, totul e deznădejde, numai deznădejde.

Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Cel ce este mai mic într-un voi toți, acela va fi mare. (Lc. 9:48)

Cel mai mic în cunoașterea celor lumești e cel mai mic și în mândrie; cel mai mic în grijile de prisos este mare într-o bucurie vieții; cel mai mic în deznădejde este mare în toate cele plăcute lui Dumnezeu. Cu adevărat, mare este acesta înaintea lui Dumnezeu. Așa era și poporul sârb în urmă cu trei sau patru generații. Poporul sârb avea atunci cea mai de seamă cunoaștere, cunoașterea cunoașterilor, sarea tuturor cunoașterilor, adică cunoașterea lui Hristos, Mântuitorul cel arătat.

Sursa: stranaortodoxa.wordpress.com

